

Deprem ile ilgili Kompozisyon

Yer Gaziantep. Ben Elif. O gece her şey normal bir gün gibi başlamıştı. Evimizde herkes yatağındaydı. Kimi uyumuş, kimi uyumaya çalışıyordu. Hiçbirimiz birkaç saat sonra hayatımızın değişeceğini bilmiyorduk. Saatler 04.17'yi gösterdiğinde derinden gelen bir uğultu sesiyle uyandım. Bu ses dışarıdan gelmiyordu. Sanki evin içinden, duvarların arasından yükseliyordu. O an ne olduğunu anlamaya çalışırken yer birden şiddetle sallanmaya başladı.

Babam o gece uyanıktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yürüyemedi. Bir sağa bir sola savruldu. Onun bile ayakta duramadığını görünce korkunun ne kadar büyük olduğunu anladım. Karşı duvara baktım. O duvar yıllardır oradaydı ve hep dimdik duruyordu. Ama o gece gözlerimin önünde yarıldı. Duvarın çatlama sesiyle içimden bir şey kopmuş gibi oldu. Ev artık ev gibi değildi. Betonlar homurdanıyor, eşyalar yerinden fırlıyordu. Televizyon yere düşüyor, tavandan ve duvarlardan korkunç sesler geliyordu. İnsan o anda nereye bakacağını, ne yapacağını bilemiyor.

Yanımızda kedimiz Pera da vardı. Normalde en küçük sese bile tepki veren Pera, o an kaskatı kesildi. Hiç kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. Onun korkusunu görmek beni daha da ürküttü. Babam bir anda bütün gücüyle bağırdı. "Dışarı çıkın!" diye evdeki herkesi uyandırmaya çalıştı. Annem, kız kardeşim ve iki erkek kardeşim de evdeydi. Babamın sesi hâlâ kulağımda. O seste hem korku vardı hem de bizi korumaya çalışan bir babanın telaşı vardı.

Sarsıntı devam ederken dışarıdan daha korkunç sesler gelmeye başladı. Yakındaki binaların yıkıldığını duyuyorduk. Bu ses sıradan bir gürültü değildi. Her çöküşte insanın yüreği eziliyordu. Sonra çığlıklar yükseldi. Çocuklar ağlıyor, anneler feryat ediyordu. İnsanlar karanlıkta birbirine sesleniyordu. O gece karanlık sadece karanlık değildi; acıyla, korkuyla ve çaresizlikle doluydu. Kurtulanlar kendini dışarı atıyordu. Sokaklarda tam bir kaos vardı. Kimin ne yaptığını anlayamıyordum. Kimi sevdiklerine ulaşmaya çalışıyor, kimi hâlâ yıkılma riski olan binalardan uzaklaşmak için arabasıyla mahalleden çıkmaya çalışıyordu. Ben o an sevdiklerimden başka hiçbir şey düşünmedim. Oyuncak, eşya, oda, yatak, hiçbirinin değeri kalmadı. Sadece ailemin sağ çıkmasını istedim. İnsan deprem anında hayatın ne kadar ince bir çizgide durduğunu anlıyor.

En çok Kahramanmaraş, Gaziantep, Adıyaman ve Hatay'ı etkileyen bu deprem bizim içimizde kapanmayan bir iz bıraktı. Biz o gece duvarların yarıldığını, yerin öfkeyle sallandığını, insanların çaresizce bağırdığını gördük. Bu acı anlatınca bitmiyor.

Yaşayanın kalbinde hep bir çığlık sesi olarak kalıyor. Enkaz altındakilere ulaşmaya çalışan görevlilerin "Sesimi duyan var mı?" sözlerini hiç unutmadık. O cümle, o gecenin en acı seslerinden biri oldu. Çünkü herkes bir yerlerde bir ses, bir nefes, bir umut arıyordu. Allah kimseye böyle bir gece yaşatmasın. Kimse karanlıkta sevdiklerinin sesini aramasın. Kimse ölmesin. Kimse gözlerinin önünde evinin yıkıldığını görmesin. Rabbim güzel ülkemize bu acıyı bir daha göstermesin.